

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **ELSO PHILIPS SERVICE, spol. s r. o.**, se sídlem Praha 6, Kladenská 1879/3, zast. JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem v Říčanech, Kamlerova 795, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2005, č. j. 11 Ca 177/2004 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2004, č. j. FŘ-9748/12/03. Tímto rozhodnutím, ve spojení s rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 4. 4. 2003, č. j. 148788/03/006511/5751 (kterým bylo částečně vyhověno odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru téhož úřadu ze dne 19. 10. 2001, č. j. 229893/01/006512/5751) byla žalobci za zdaňovací období roku 1998, vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 117 600Kč, oproti poslední známé daňové ztrátě ve výši 2 308 124 Kč. Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku městského soudu, podstata sporu mezi žalobcem a žalovaným spočívá v otázce daňové uznatelnosti nákladů vynaložených žalobcem v souvislosti s rekonstrukcí a opravou budovy č. p. 1879 v k. ú. Dejvice. Po stránce skutkové vycházel městský

soud ze zjištění, že žalobce nabyl zmiňovaný dům (spolu s dalšími nemovitostmi) na základě kupní smlouvy v roce 1995. Ještě téhož roku uzavřel s blíže specifikovaným subjektem smlouvu na její rekonstrukci a opravu. Stavební povolení, kterým byly stavební práce povoleny, bylo vydáno příslušným stavebním úřadem v roce 1996. V rámci následně realizovaných prací byla (mimo jiné) nově provedena hydroizolace stavby, došlo k částečné přestavbě a změně využití části II. a I. suterénu; v nadzemních podlažích došlo ke změně některých stavebních otvorů, příček a vyměněny byly též podlahy. Před dokončením stavby požádal žalobce celkem dvakrát o povolení změny stavby před dokončením, přičemž v obou případech stavební úřad tyto změny povolil. V rámci těchto stavebních prací došlo k rozsáhlejším změnám, zejména ke změně dispozice schodiště a vestavbě nových podkrovních místností. Veškeré provedené práce (včetně těch které byly provedeny na základě povolených změn) byly stavebním úřadem zkolaudovány.

Část takto realizovaných stavebních prací následně daňové orgány neuznaly jako opravy (tedy daňově uznatelné výdaje), ale označily je za rekonstrukci, která není daňově uznatelným výdajem ve smyslu § 24 odst. 2 písm. zb) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“), neboť jde o technické zhodnocení stavby ve smyslu § 33 tohoto zákona.

Pokud jde o jednotlivé žalobní námítky, městský soud se nejdříve vyjádřil k otázkám skutkovým. Pokud se týká žalobcem předloženého znaleckého posudku Ing. K. (který nebyl v daňovém řízení osvědčen jako důkaz), městský soud odkázal na ustanovení § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), dle kterého lze jako důkazních prostředků užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Ve vazbě na zásadu obsaženou v § 2 odst. 3 citovaného zákona je pak správce daně povinen u předložených důkazních prostředků zkoumat, zda jsou ve smyslu shora uvedeném použitelné. Pokud jsou způsobilé prokázat daňově relevantní skutečnosti, správce daně je ověřit jako důkaz; v opačném případě je při rozhodování nepoužije, musí však v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, proč tak neučinil. To se projednávané věci stalo. Dle názoru městského soudu žalovaný správně dovodil, že znalec se ve zmiňovaném posudku vyjadřoval k otázkám mimo svou odbornou kvalifikaci, neboť kromě toho, že popsal jednotlivě provedené práce, provedl též jejich rozdělení na opravy a technické zhodnocení; toto rozdělení je však otázkou právního posouzení věci, ke kterému jsou daňové orgány plně kompetentní. Tento znalecký posudek označil městský soud též za velmi stručný s tím, že z něj nejsou seznatelná podrobná kritéria a úvahy, kterými byl znalec při zařazení jednotlivých činností do té které skupiny veden. Vytýkal-li žalobce v této souvislosti žalovanému, že nenařídil provedení jiného znaleckého posudku, zde městský soud odkázal na povinnost daňového subjektu prokázat sporné skutečnosti ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu; daňové orgány si mimo to pro své rozhodování opatřily řadu dalších podkladů od stavebního úřadu.

Městský soud nepřisvědčil žalobci ani pokud jde o právní hodnocení věci. To bylo vystavěno na argumentu, že za technické zhodnocení majetku nelze považovat rekonstrukci stavby, nýbrž jen dokončenou nástavbu, přístavbu či stavební úpravu, tedy činnosti upravené stavebním zákonem. Městský soud, s odkazem na dikci § 33 zákona o daních z příjmů konstatoval, že kategorie nákladů na dokončené nástavby, přístavby a stavební úpravy na straně jedné a rekonstrukce a modernizace na straně druhé je třeba obě, dle výslovného znění zákona o daních z příjmů, podřadit pod pojem technického zhodnocení (přesáhnou-li ovšem zákonem stanovený limit). Odkaz zákona o daních z příjmů v § 33 odst. 1 na stavebně právní předpisy totiž směřuje jen k výkladu shora uvedených pojmů, přičemž pojmy rekonstrukce a modernizace jsou (coby případy technického zhodnocení) zákonem v § 33 odst. 2 a 3 výslovně vymezeny jen pro potřeby tohoto daňového předpisu. Z tohoto důvodu městský soud nepřijal též argumentaci

žalobce poukazující na rozdílnost pojmů užívaných stavebním zákonem (změna v užívání stavby) a zákonem o daních z příjmů (změna účelu stavby). Dále městský soud uvedl, že hovoří-li zákon o rekonstrukci či modernizaci majetku, nelze z ničeho dovodit, že by se nemělo jednat i o případy rekonstrukce či modernizace staveb; stavby lze pod pojem majetek nepochybně podřadit. Z uvedených důvodů tedy městský soud uzavřel, že ať již by činnost na předmětné stavbě byla posouzena ve smyslu § 33 odst. 1 zákona o daních z příjmů jako stavební úprava ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 85/1976 Sb. o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu (dále jen „vyhláška“), nebo jako rekonstrukce či modernizace majetku ve smyslu § 33 odst. 2 a 3 citovaného zákona, vždy se bude jednat o technické zhodnocení ve smyslu zákona o daních z příjmů, s odpovídajícími konsekvencemi pro daňovou povinnost daňového subjektu.

Za nedůvodné městský soud konečně označil též tvrzení, že v předmětném zdaňovacím období vůbec nedošlo ke změně užívání stavby dle § 85 stavebního zákona. Ke změně stavby nedošlo totiž až kolaudací; z obsahu správního spisu vyplývá, že již dříve bylo vydáno rozhodnutí o změně stavby před dokončením, ve smyslu § 68 stavebního zákona. Nejednalo se přitom ani o práce převážně charakteru oprav nevyžadujících ohlášení (jak tvrdil žalobce), neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že stavební úřad opakovaně žalobci sdělil nutnost vyžádat si na tyto práce stavební povolení (s ohledem na jejich rozsah); toto povolení bylo následně též vydáno.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností odkazující na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především vyjádřil nesouhlas se způsobem, jakým byla daňovými orgány i městským soudem interpretována povinnost daňového subjektu nést důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení (zde konkrétně ke skutečnostem vyplývajícím ze znaleckého posudku Ing. K.). Dle názoru stěžovatele městský soud nerozlišuje mezi důkazním břemenem a důkazní povinností; splnění povinnosti posledně zmiňované [§ 16 odst. 2 písm. e) daňového řádu] je dáno už tím, že daňový subjekt na podporu svých tvrzení nějaké důkazy předloží či navrhne jejich provedení. Správce daně pak tyto důkazy posoudí, vyhodnotí a buď je akceptuje či jejich relevanci vyvrátí. Ze samotného „neuznání“ předložení důkazů nelze ještě dovozovat nesprávnost skutkových tvrzení daňového subjektu; jiný výklad by byl v rozporu s povinností správce daně přihlídnout ke všemu, co v řízení vyjde najevo (§ 2 daňového řádu). Za této situace tedy nelze uzavřít, že daňový subjekt nesplnil svou povinnost předložit důkazní prostředky. Dle názoru stěžovatele neunese daňový subjekt své důkazní břemeno tehdy, pokud správce daně prokáže nevěrohodnost, neprůkaznost, nesprávnost či neúplnost jím předložených důkazů. Představa, že situaci, kdy správce daně „neosvědčí“ daňovým subjektem předložený znalecký posudek jako důkaz a současně odmítne návrh na vyžádání jiného znaleckého posudku správcem daně, lze považovat za neunesení důkazního břemene daňového subjektu, je, dle jeho názoru, v rozporu s právem na spravedlivý proces.

Pokud jde o posouzení charakteru konkrétních stavebních prací z hlediska zhodnocení, zda šlo ze stavebně technického hlediska o práce, kterými se „odstraňovalo fyzické opotřebení nebo poškození budovy“ nebo o práce, kterými se „měnily technické parametry budovy nebo její účel“, je otázkou na výsost odbornou, ke které žalovaný nemůže mít odborné znalosti. Z tohoto důvodu musí vycházet ze závěrů znaleckého posudku. Obdobně je tomu v občanskoprávním řízení, jak vyplývá z § 127 občanského soudního řádu. Skutečnosti z tohoto ustanovení vyplývající se (na principu jednotnosti právního řádu) musí nutně promítnout i do řízení daňového.

Stěžovatel v kasační stížnosti setrval též na svém předchozím závěru o neaplikovatelnosti § 33 odst. 2 zákona o daních z příjmů na práce provedené na stavbách. V této souvislosti uvedl, že kromě oprav (které jsou definovány v příslušné účetní osnově) jsou jako daňově uznatelné náklady ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů daňově označeny též náklady na dokončené nástavby, přístavby a stavební úpravy, rekonstrukce a modernizaci majetku, nejsou-li technickým zhodnocením [§ 24 odst. 2 písm. zb) zákona o daních z příjmů]. Pojmy nástavba, přístavba a stavební úprava jsou přitom definovány předpisy stavebního práva (odkazuje na ně i poznámka pod čarou v citovaném ustanovení zákona o daních z příjmů); logika věci i jazykový výklad zákona tak nemůže vyústit v jiný závěr, než že každá rekonstrukce či modernizace stavby musí být nutně zároveň nástavbou, přístavbou, stavební úpravou či jinou změnou stavby. Vždy jde totiž o stavebnětechnický zásah do stávající stavby, který nemůže být proveden mimo rámec § 1 odst. 3 vyhlášky (na který zákon o daních z příjmů v této souvislosti odkazuje) a tedy za technické zhodnocení stavby je nutno považovat změnu stavby (dle předpisů stavebního práva), ve smyslu změny jejího užívání. Rekonstrukce majetku (změna jeho účelu nebo technických parametrů) a modernizace majetku (rozšíření jeho vybavenosti či použitelnosti), jak jsou definovány v § 33 odst. 2 a 3 zákona o daních z příjmů, se tedy mohou týkat jen jiného majetku než staveb. Zásadní pochybení městského soudu při právním hodnocení věci tedy stěžovatel spatřuje ve skutečnosti, že soud dovodil použitelnost § 33 odst. 2 a 3 i na případy staveb. V případě rekonstrukce poukázal též na skutečnost, že pojem změna účelu stavby (použitý zákonem o daních z příjmů) není kompatibilní s pojmem změna užívání stavby (užitým v § 85 odst. 2 stavebního zákona).

K této skupině stížních námitek tedy stěžovatel uzavřel, že ke změně předmětné stavby, ve smyslu ustanovení § 85 stavebního zákona, nedošlo, což je seznatelné i ze stavební dokumentace. Převažující část stavebních prací měla charakter opravy či údržby (byť v některých případech v režimu ohlášení stavby) a pouze malá část (specifikovaná ve znaleckém posudku Ing. K.) byla změnou stavby. Po provedení stavebních prací, tedy po uvedení stavby do provozuschopného stavu, byla stavba technicky i právně určena ke stále stejnému užívání, tedy jako obytný dům, nikoli administrativní prostory. Nejednalo se tedy o její rekonstrukci, ve smyslu technického zhodnocení majetku; za změnu technických parametrů (rekonstrukci) nemůže být považována jen samotná výměna původních materiálů (například použití nových materiálů náhradou za materiály původní, nefunkční), což vyplývá i ze stanoviska Ministerstva financí ČR uvedeného v pokynu D 190, uveřejněném ve finančním zpravodaji 1/2/99 č. 19.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se všemi uplatněnými námitkami stěžovatele se vypořádal již v rámci řízení před městským soudem. Kasační stížnost nepovažuje za důvodnou a navrhuje proto její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a za důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížností je městskému soudu především vytýkána nesprávná interpretace ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu v souvislosti s neuznáním znaleckého posudku Ing. K. coby důkazu. Městský soud se s argumenty žalobce, uplatněnými již v žalobním řízení, v odůvodnění svého rozsudku podrobně vypořádal (viz výše) a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry plně ztotožňuje. Podstatné přitom je, že mezi stěžovatelem a městským soudem není sporu o rozsah a popis prací uvedených ve znaleckém posudku, ale o jejich hodnocení. Jestliže tedy bylo najisto postaveno, jaké stavební práce byly provedeny a jaká byla jejich technická

povaha (zde žalovaný vycházel z podkladů stavebního úřadu), vlastní subsumpce těchto zjištění pod některou z kategorií uvedených v § 33 zákona o daních z příjmů je skutečně již jen otázkou právní. Městský soud tedy správně dovodil, že k tomuto hodnocení jsou daňové orgány plně kompetentní, což ostatně koresponduje i s judikaturou správních soudů (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 2. 2003, č. j. 15 Ca 609/2000 – 17, publikovaný pod č. 551/2005 Sb. NSS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Afs 1/2003 – 47, dostupný na www.nssoud.cz). Závěr, že za této situace by bylo zcela nadbytečné zadávat vypracování nového znaleckého posudku je pak již jen logickým vyústěním uvedeného.

Polemizuje-li dále stěžovatel v rovině obecné o povaze důkazního břemene v daňovém řízení a podmínkách, za nichž lze konstatovat, že toto břemeno daňový subjekt neunesl, i zde lze okázat na ustálenou judikaturu správních soudů. Jak již bylo konstatováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 – 125 (publikovaném pod č. 1022/2007 Sb. NSS) „*daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí*“. Z tohoto obecného principu judikatura dovodila jistá omezení, jako např. nemožnost požadovat po daňovém subjektu prokázání skutečností, které netvrdí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 5 Afs 172/2006 – 115, dostupný na www.nssoud.cz) či neexistence důkazního břemene, pokud jde o skutečnosti týkající se daňové povinnosti jiného daňového subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, č. j. 5 Afs 131/2004 – 45, publikovaný pod č. 599/2005 Sb. NSS). O takové případy se však v dané věci nejedná. Odpověď na kasační stížností *implicitě* nastolenou otázku možného přechodu důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně se (mimo jiné) zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 72, (dostupný na www.nssoud.cz). Konstatoval zde, že „*jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ustanovení § 31 odst. 8 daňového řádu dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele; přitom v případě, že tak neučinil, dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné*“. Ve světle této judikatury je zřejmý omyl stěžovatele, který v kasační stížnosti uvádí, že „*ze samotného faktu 'neuznání' předložených dokladů ze strany správce daně nelze bez dalšího dovozovat nesprávnost tvrzení účastníka*“. Povinnosti daňového subjektu prokázat svá tvrzení týkající se jeho daňové povinnosti totiž [s výjimkami uvedenými v § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu] neodpovídá povinnost správce daně prokazovat, jaký je skutečný stav věci. Pro závěr o neunesení důkazního břemene daňovým subjektem postačí, pokud se mu nepodaří rozptýlit důvodné pochybnosti správce daně o jeho tvrzeních. Správce daně tím, že některý důkazní prostředek odůvodněně neosvědčí jako důkaz, nepřebírá odpovědnost za prokázání skutečného stavu věci.

Veškerá obecně vydaná polemika stěžovatele v tomto stížním bodu přitom směřuje ke konkrétní skutečnosti, kterou je neakceptování znaleckého posudku Ing. K. coby důkazu, při současném neakceptování návrhu stěžovatele na provedení jiného znaleckého posudku. Jakkoli by v některých případech tvrzení stěžovatele, dle kterého by odmítnutí předloženého důkazního prostředku při současném odmítnutí provedení jiného důkazu směřujícího k prokázání týchž skutečností, mohlo být chápáno jako porušení procesních práv daňového subjektu, v projednávané věci jde však o argumentaci nepřipadnou. Na posuzovanou věc totiž plně dopadá právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2003, č. j. 22 Ca 421/2002 – 35 (publikovaný pod č. 39/2003 Sb. NSS), dle kterého „*důkaz, který daňový subjekt k prokázání svého tvrzení označil, není třeba provést tehdy, jestliže jeho prostřednictvím nepochybně nemohou být rozhodné skutečnosti prokázány*“. Nejvyšší správní soud se zcela shoduje s názorem městského soudu, že za situace, kdy jsou skutkové a technické okolnosti věci nesporné a jedná se pouze o jejich právní subsumpci, bylo by provedení nového znaleckého posudku zcela

nadbytečné, neboť i jeho právní závěry by musely být nutně odmítnuty ze stejných důvodů, jako v případě znaleckého posudku předloženého stěžovatelem.

Další skupinou stížních námitek je namítáno nesprávné právní posouzení věci městským soudem. Tato argumentace (podrobně popsána výše) je vystavěna na dvou závěrech, a sice, že stavební práce na nemovitosti nemohou být považovány za technické zhodnocení formou rekonstrukce za podmínek vyplývajících z ustanovení § 33 odst. 2 zákona o daních z příjmů (závěr první) a dále, že za technické zhodnocení by mohla být považována pouze změna stavby ve smyslu změny jejího užívání (závěr druhý); současně s tím stěžovatel tvrdí, že ke změně užívání stavby v důsledku předmětných stavební prací nedošlo. Na tomto místě je především nutno uvést, že jde o argumentaci, kterou stěžovatel v prakticky nezměněné podobě uplatnil již řízení před žalovaným i před městským soudem. Městský soud (jak bylo výše podrobně popsáno) tuto argumentaci neakceptoval, což v odůvodnění svého rozsudku odůvodnil. Nejvyšší správní soud shledává tato odůvodnění jako zcela přiléhavé a vyčerpávající a v souladu s požadavkem procesní ekonomie nepovažuje za potřebné tyto závěry v rámci vlastního ohodnocení věci opakovat. I přesto považuje za vhodné uvést, že argumentace městského soudu, kterou byl odmítnut první ze shora zmiňovaných závěrů stěžovatele je zcela souladná i se soudní judikaturou. Lze v této souvislosti odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 13. 12. 2005, č. j. 59 Ca 136/2003 – 58 (publikovaný pod č. 817/2006 Sb. NSS), kde byly stavební práce na nemovitosti (zateplení střechy a výměna kanalizace) označeny za možné technické zhodnocení majetku formou rekonstrukce; krajský soud zde pouze vyslovil požadavek na řádné zjištění výchozího stavu a stavu po provedeném stavebním zásahu, popřípadě též objasnění důvodu provádění posuzovaných prací, coby pomocného kritéria. Dále je vhodné poznamenat, že argumentace stěžovatele je vystavěna zejména na jazykovém výkladu zákona o daních z příjmů v kontextu stavebního zákona a jeho prováděcí vyhlášky. K otázce jazykového výkladu se v minulosti již opakovaně vyjádřil Ústavní soud, který například v nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. PL ÚS 33/97 (publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek č. 9, náleží č. 163, s. 399) konstatoval, že *„jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se ke aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a objasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.)“*. Tento názor Ústavního soudu (konstantně reflektovaný též v judikatuře Nejvyššího správního soudu) lze interpretovat též tak, že právní normou není text příslušného zákonného ustanovení, ale samotné pravidlo chování, které má vyjadřovat. Samotný text právního předpisu představuje jen jednu z možností poznání a pochopení jeho obsahu. Interpretace ustanovení § 33 zákona o daních z příjmů a předpisů stavebního práva předkládaná stěžovatelem je případem, kdy důsledný jazykový výklad, odhlížející od kontextu další právní úpravy a jejího celkového smyslu, vede ke zcela nesprávným závěrům. Lze tedy i k této skupině stížních námitek uzavřít, že věc byla městským soudem posouzena po právní stránce zcela odpovídajícím způsobem a kasační stížnost je i v tomto rozsahu nedůvodná.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal existenci žádného ze stěžovatelem namítaných kasačních důvodů, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., kasační stížnost zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno,

že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu